

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobkyně: **J. P.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Milošem Tuháčkem
sídlem Převrátilešská 330, Tábor

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

E. M.
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Hrtúsem
sídlem Klimentěská 36, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018, č. j. 122915/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018, č. j. 122915/2018/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 3. 4. 2018, č. j. OVÚP-20889/2017/Vo, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Miloše Tuháčka, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 3. 4. 2018, č. j. OVÚP-20889/2017/Vo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad na základě § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“) vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení a dodatečně povolil stavbu oplocení na pozemcích parc. č. X, X a X v katastrálním území N. P. (dále jen „dotčené pozemky“). Současně stavební úřad ve výroku prvostupňového rozhodnutí stanovil podmínky pro dokončení této stavby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou [k aktivní procesní (žalobní) legitimaci žalobkyně dále viz body 23 – 24 rozsudku] a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
3. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky § 76 odst. 1 s. ř. s.
4. Dokazování soud neprováděl, neboť bylo možné rozhodnout toliko na základě obsahu správního spisu, který nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a na základě skutečností, které byly mezi účastníky nesporné [srov. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.].

Průběh správního řízení

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 12. 10. 2017 učinil stavební úřad na dotčených pozemcích z podnětu žalobkyně místní šetření. Zjistil při něm, že osoba zúčastněná na řízení zahájila provádění změny stavby oplocení, aniž by vyčkala, až nabude právní moci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 9. 2017, č. j. OVÚP-15691/2017/Vo-11, jímž jí bylo provedení změny stavby oplocení povoleno. Tato (nepravomocně) povolená a (zčásti) předčasně realizovaná změna v oplocení pozemků spočívala v nahrazení „klasického“ čtyřhranného drátěného pletiva, upevněného na dřevěných kůlech zapuštěných do země, hrubými dřevěnými prkny o průměrné šířce cca 12 cm a průměrné výšce cca 1,9 m, upevněnými k betonovým sloupkům zapuštěným do země. Proti citovanému rozhodnutí o povolení změny stavby (vydanému v řízení o změně stavby před jejím dokončením dle §

118 odst. 2 stavebního zákona) podala žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě odvolání. Tomuto odvolání stavební úřad s ohledem na uvedené zjištění o předčasně započatých stavebních pracích posléze dne 17. 10. 2017 v rámci tzv. autoremedury dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“) vyhověl a rozhodnutí o povolení změny stavby rozhodnutím č. j. 15691/2017/Vo-16 zrušil.

6. Mezitím stavební úřad dne 13. 10. 2017 zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 a násl. stavebního zákona. Po zahájení řízení o odstranění stavby stavebním úřadem podala žalobkyně dle § 129 odst. 2 stavebního zákona žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil a dne 13. 11. 2017 vyrozuměl účastníky řízení o možnosti zúčastnit se místního šetření.
7. Dne 7. 12. 2017 uplatnila žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby námitky. Mimo jiné uvedla, že změnou stavby v rozsahu, který byl popsán v oznámení o zahájení řízení, dojde k zásahu do jejích vlastnických práv. Realizací stavby, respektive provedením zásadní změny ve výplni oplocení, dojde k narušení její pohody bydlení, jelikož neprůhledné oplocení o výšce 1,9 m zásadním způsobem ovlivní výhled z obývacích místností její přílehlé nemovitosti. Žalobkyně též namítla, že dojde k omezení možnosti využití jejích přílehlých pozemků parc. č. X a X (nacházejících se – stejně jako všechny pozemky dále uvedené – rovněž v k. ú. N. P.), neboť tyto budou oplocením výrazně zastíněny. Část těchto pozemků tak bude zemědělsky nevyužitelná. Žalobkyně též namítla, že ve věci nebylo doposud obstaráno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Ve spisu založené vyjádření Městského úřadu Sedlčany, odboru životního prostředí (dále jen „orgán ochrany přírody“), ze dne 24. 7. 2017, č. j. ŽP/13671/2017-2 (vyjádření k záměru osoby zúčastněné na řízení na změnu stavby, vydané v rámci předchozího řízení o změně stavby před jejím dokončením, které bylo stavebním úřadem v rámci autoremedury zastaveno – pozn. soudu; dále jen „vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 24. 7. 2017“) náležitosti kladené na závazné stanovisko nesplňuje.
8. Dne 18. 12. 2017 stavební úřad řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby usnesením přerušil. Současně osobu zúčastněnou na řízení vyzval, aby do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení svoji žádost o dodatečné povolení stavby doplnila o (i) vyjádření nebo stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody k dodatečně povolované stavbě a o (ii) rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o povolení připojení pozemku parc. č. X sjezdem na pozemní komunikaci nacházející se na pozemku parc. č. X. Osoba zúčastněná na řízení ve stanovené lhůtě doložila vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018, č. j. ŽP/155/2018-2 (dále jen „vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018“) a rovněž požadované rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu. Ve vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018 orgán ochrany přírody uvedl, že k provedení stavby nemá námitky ani připomínky a že zůstává v platnosti jím vydané vyjádření ze dne 24. 7. 2017. V tomto předchozím vyjádření orgán ochrany přírody uvedl toliko, že k žádosti osoby zúčastněné na řízení nemá námitek ani připomínek za podmínek, že (i) ošetření plotu bude provedeno bezbarvou či světle hnědou barvou, (ii) výška oplocení nebude přesahovat 1,9 m, (iii) oplocení bude provedeno dle výkresu přiloženého k žádosti.
9. Dne 16. 2. 2018 žalobkyně – poté co byla vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k novým podkladům pro vydání rozhodnutí – opětovně uplatnila námitky. Uvedla, že ve spisu založená vyjádření orgánu ochrany přírody nesplňují náležitosti kladené na závazné

stanovisko. Dále uvedla, že provedení oplocení je „navrženo nad míru přiměřenou obvyklým poměrům“. Dle jejího názoru jsou v dané oblasti pastevní plochy oplocovány ohradníkem a lesnickým pletivem. Dále žalobkyně opětovně zdůraznila, že změnou stavby dojde k narušení její pohody bydlení, a to v důsledku výrazného omezení dosavadního výhledu z jejího domu č. p. X. Jedná se o stavení na samotě, tedy v území s nízkou mírou hustoty osídlení, kde po staletí existoval výhled na otevřenou krajinu. Narušení výhledu tedy přesáhne rovněž míru přiměřenou místním poměrům. Dle žalobkyně tak bude porušeno právo „být součástí krajiny“.

10. Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018 stavební úřad stavbu oplocení dodatečně povolil. Uvedl, že podle platné územně plánovací dokumentace obce Nalžovice jsou pozemky součástí zemědělského půdního fondu. Obvykle jsou tyto plochy určeny k zemědělskému využití. Oplocení je zřizováno za účelem ohrazení pozemků pro pastevnictví, resp. pro volný chov hospodářských zvířat, tj. pro zemědělskou činnost. Stavba plotu proto dle stavebního úřadu není v rozporu s územním plánem. Charakter zemědělsky využívaného území bude i po realizaci změny oplocení a chovu hospodářských zvířat nadále zachován. Oplocení je stavbou pro zemědělství ve smyslu § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“), umístovanou v souladu s charakterem zemědělsky využívaného území, a proto je možné ji podle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit i v nezastavěném území obce.
11. Stavební úřad rovněž dospěl k závěru, že oplocení vyhovuje dalším požadavkům shora citované vyhlášky, jakož i požadavkům dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území. Stavba oplocení není dle stavebního úřadu v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, neboť osoba zúčastněná na řízení k žádosti doložila mj. souhlasná rozhodnutí, stanoviska a vyjádření příslušných dotčených orgánů, která prokazují, že z jimi sledovaných hledisek je záměr v území možné realizovat a že stavba neohrožuje zájmy chráněné těmito zvláštními předpisy. Stavební úřad se dále vypořádal se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní, které shledal nedůvodnými. Pokud jde o námitku týkající se toho, že v řízení nebylo obstaráno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody (což je námitka, která – jak bude uvedeno níže – tvoří meritum žaloby), uvedl stavební úřad, že v dané věci nešlo o případ, kdy by zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) požadoval, aby podkladem pro rozhodnutí bylo závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Ve správním spisu založená vyjádření orgánu ochrany přírody, vydaná dle § 154 správního řádu, jsou dle názoru stavebního úřadu dostačujícím podkladem.
12. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání, v němž namítala rozpor s územním plánem a nedodržení požadavků vyhlášky o technických požadavcích na stavby. Namítala též, že se stavební úřad nevypořádal s námitkou, že provedení oplocení je navrženo nad míru přiměřenou místním poměrům a že oplocení omezí dosavadní výhled z jejího domu. Dále žalobkyně rozporovala, že vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 24. 7. 2017 či ze dne 8. 1. 2018 je pro rozhodnutí ve věci dostatečným podkladem. Stavba je totiž činností, která by mohla snížit či výrazně změnit krajinný ráz. Proto musel orgán ochrany přírody vydat souhlas dle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, který musel mít náležitosti závazného stanoviska předepsané v § 149 odst. 2 správního řádu.
13. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl. K námitce absence závazného stanoviska orgánu ochrany přírody uvedl, že stavební úřad nepochybil, pokud

jako podklad pro vydání rozhodnutí uznal vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018, potažmo ze dne 24. 7. 2017, na které vyjádření z ledna 2018 odkazuje, a netrval na vydání závazného stanoviska. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je totiž k umístování a povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, nikoliv vydání závazného stanoviska s náležitostmi dle § 149 odst. 2 správního řádu. Dále žalovaný s odkazem na § 114 odst. 1 stavebního řádu uvedl, že účastník řízení může uplatňovat jen takové námitky, jimiž je přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. K námitkám překračujícím tento rozsah se nepřihlíží. Obdobně je dle žalovaného nutné nahlížet na námitky uvedené v odvolání. Námitka týkající se formy vyjádření orgánu ochrany přírody (nikoliv jeho obsahu) tento rozsah překračuje, a žalobkyně se tak dle žalovaného staví do pozice dohlázele nad zákonností vydaného rozhodnutí.

Obsah žaloby

14. Žalobkyně předně tvrdí, že postupem správních orgánů byla zkrácena na svých právech a právem chráněných zájmech, zejména na právu na spravedlivý proces garantovaném v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v mezinárodních smlouvách, na právu na příznivé životní prostředí deklarovaném v čl. 35 Listiny a na právu vlastnickém dle čl. 11 Listiny. Zkrácena na svých právech byla takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu jsou dle žalobkyně v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 149 odst. 2 a 5 správního řádu. Dále dle žalobkyně došlo též k porušení § 12 odst. 2 a § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato tvrzení žalobkyně odůvodňuje tím, že podkladem napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí stavebního úřadu bylo vyjádření orgánu ochrany přírody, které však nesplňovalo nároky stanovené v § 12 odst. 2 ve spojení s § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z těchto ustanovení totiž plyne, že k umístování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, přičemž platí, že souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu jsou závazným stanoviskem podle správního řádu. Naproti tomu vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018 ani vyjádření téhož orgánu ze dne 24. 7. 2017, kterými správní orgány svá rozhodnutí podložily, formu závazného stanoviska nemají.
15. Vyjádření orgánu ochrany přírody jsou dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelná. V této souvislosti žalobkyně cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nároků na souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, z níž má plynout, že bez řádného odůvodnění je souhlas orgánu ochrany přírody zatížen procesní vadou, která má za následek jeho nepřezkoumatelnost. Ve vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 24. 7. 2017 je uveden pouze požadavek na ošetření plotu bezbarvou či světle hnědou barvou a požadavek na maximální výšku oplocení. Vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018, v němž je odkazováno na vyjádření předchozí, je ještě stručnější. Ani v jednom z těchto vyjádření není uvedeno ustanovení zákona, které zmocňuje orgán ochrany přírody k jeho vydání, ani jiné ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Především ale předmětná vyjádření orgánu ochrany přírody neobsahují důvody, které orgán ochrany přírody k vyjádřením vedly, podklady pro jejich vydání a ani

úvahy, kterými se orgán ochrany přírody řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. V důsledku nepřezkoumatelnosti vyjádření orgánu ochrany přírody je proto nepřezkoumatelné taktéž napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu.

16. Žalovaný dle žalobkyně pochybil dále proto, že si v rozporu s § 149 odst. 4 správního řádu (žalobkyně chybně uvedla § 90 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny – poznámka soudu) nevyžádal potvrzení nebo změnu souhlasů orgánu ochrany přírody od orgánu nadřízeného orgánu ochrany přírody, ačkoliv odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu směřovalo právě i proti těmto souhlasům (resp. vyjádřením).
17. Dále žalobkyně v souvislosti s namítanou absencí řádného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody tvrdí, že byla porušena zásada materiální pravdy. Správní orgány nepostupovaly dle žalobkyně tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť v otázce zásahu do krajinného rázu v dané věci neprokázaly objektivní skutkový stav. Povinností správního orgánu před vydáním rozhodnutí je opatřit si v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu příslušné podklady. Tento požadavek však správní orgány nesplnily, neboť podkladem pro vydání správních rozhodnutí byla pouze velmi stručná a téměř neodůvodněná vyjádření orgánu ochrany přírody. Ze strany správních orgánů dle žalobkyně došlo též k porušení § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.
18. Neopatřením závazného stanoviska k zásahu do krajinného rázu tak došlo dle žalobkyně též k porušení zásady zákonnosti vyjádřené v § 2 odst. 1 správního řádu, jakož i zásady předvídatelnosti vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu.

Vyjádření žalovaného, replika žalobkyně a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvádí, že žalobkyně neuvedla, jakým způsobem se záměr dotýká jejích vlastnických či jiných věcných práv. Přitom právě pouze tato práva je oprávněna v řízení hájit.
20. K námitce žalobkyně spočívající v absenci vydání řádného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny žalovaný uvedl, že pokud orgán ochrany přírody na základě vlastní úvahy vyhodnotil, že záměrem nedojde ke snížení nebo změně krajinného rázu, souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody není vyžadován. V takovém případě totiž zákon o ochraně přírody a krajiny nepředepisuje formu, jakou má být předmětný záměr posouzen, a proto bylo orgánem ochrany přírody vydáno vyjádření podle § 154 správního řádu. Vyjádření orgánu ochrany přírody nepřipouští a ani neuvádí, že by záměrem mělo v daném případě dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, z čehož lze dovodit, že samostatnou úvahu o možném snížení nebo změně krajinného rázu není potřeba vést. Pokud by orgán ochrany přírody měl o zásahu do krajinného rázu pochybnost, nemohl by vyjádření dle § 154 správního řádu vydat a naopak by musel vydat souhlas, který by byl závazným stanoviskem podle § 90 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
21. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně rozporuje, že neuvedla, jakým způsobem se záměr dotýká jejích vlastnických či jiných věcných práv, neboť v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu doložila, že se stavební úřad nevypořádal s její námitkou, že provedení plotu neodpovídá obvyklým poměrům. Uplatnila tedy „klasickou vlastnickou námitku“. Žalobkyně dále uvedla, že § 65 odst. 1 s. ř. s. nepodmiňuje možnost domáhat se

zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze porušením vlastnických či jiných věcných práv žalobce. Žalobkyně tvrdí, že byla zkrácena na svém právu na příznivé životní prostředí garantovaném v čl. 35 Listiny, jakož i právu na spravedlivý proces.

22. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že forma závazného stanoviska je vyžadována pouze u těch souhlasů a závazných stanovisek, která jsou dle zákona o ochraně přírody a krajiny vydávána jako podklad pro rozhodnutí vydávaná podle jiného zvláštního právního předpisu. Vydání závazného stanoviska orgánu ochrany přírody je vyžadováno např. v § 4, § 8, § 44, § 56 či § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žádné z těchto ustanovení vyžadující vydání závazného stanoviska orgánu ochrany přírody se však nevztahuje na dotčenou stavbu. Podle platného a schváleného územního plánu obce Nařžovice jsou dotčené pozemky umístěny v ploše zemědělského půdního fondu, která je určena k zemědělskému využití. Osoba zúčastněná na řízení zřizuje stavbu za účelem ohrazení pozemků pro umožnění volného chovu hospodářských zvířat. Pastevnictví zcela zjevně představuje zemědělské užití pozemků, a stavba je tak v souladu s územním plánem obce. Vyjádření orgánu ochrany přírody, které splňuje náležitosti dle § 154 a násl. správního řádu, je dle osoby zúčastněné na řízení zcela dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci. S ohledem na to je osoba zúčastněná na řízení názoru, že zásady správního řízení, jejichž porušení žalobkyně namítá, byly v řízení dodrženy, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a že jejich rozhodnutí jsou věcně správná. Proto osoba zúčastněná na řízení navrhla soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení žaloby

Aktivní legitimace žalobkyně

23. Soud se ještě před vypořádáním žalobních bodů samotných zabýval otázkou aktivní legitimace žalobkyně v řízení před soudem. Žalovaný totiž již v napadeném rozhodnutí a později též ve vyjádření k žalobě vyslovil názor, že žalobkyně nikterak neuvedla, jak stavba může zasáhnout do jejího vlastnického práva, popř. jejích jiných věcných práv, a že námitka směřující k formě vyjádření orgánu ochrany přírody překračuje rozsah toho, co žalobkyně může namítat. Tím se žalobkyně dle žalovaného staví do pozice dohlázele nad zákonností vydaného rozhodnutí.
24. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je aktivní žalobní (procesní) legitimace dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS). V nyní projednávané věci žalobkyně v rámci řízení před správními orgány z pozice účastníka řízení dle § 109 písm. e) stavebního zákona, tj. z pozice „souseda“, tvrdila, že realizací stavby spočívající ve změně výplně oplocení budou negativně zasaženy její přilehlé nemovitosti, a to jednak znemožněním výhledu do otevřené krajiny z jejího domu č. p. X situovaného na pozemku parc. č. st. X, jednak omezením zemědělského využití jejích pozemků parc. č. X a parc. č. X v důsledku jejich částečného zastínění. V žalobě sice žalobkyně negativní zasažení jejích pozemků explicitně nenamítá, nicméně její zmínka o porušení jejího práva na příznivé životní prostředí je v kontextu toho, co namítala v rámci správního řízení, dle soudu dostatečná, aby soud mohl vyvodit, že žalobkyně v žalobě *logicky, konsekventně a myslitelně tvrdí možnost dotčení její právní sféry napadeným rozhodnutím* (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao

1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Žaloba je proto přípustná. Otázku aktivní procesní legitimace žalobkyně jako podmínku přípustnosti návrhu nicméně nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace žaloby, tedy s otázkou její důvodnosti, kterou soud zkoumá v řízení ve věci samé.

25. V daném případě je zjevné, že žalobkyni náleží nejen procesní legitimace, ale též legitimace věcná, ovšem rozsah toho, co je oprávněna v soudním řízení namítat, je determinován jejím postavením v řízení o dodatečném povolení stavby, tj. důvodem jejího účastenství v řízení, resp. tím, jaká její veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 - 56, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017 - 28).
26. Dle § 129 odst. 2 věty deváté a desáté stavebního zákona „[ú]častníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“
27. Dle § 109 písm. e) stavebního zákona je kromě jiných osob „[ú]častníkem stavebního řízení (...) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.“
28. Dle § 114 odst. 1 věty první a třetí stavebního zákona „[ú]častník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.“
29. Věcná legitimace žalobkyně je tedy omezena jen na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany vlastnického práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017 - 92). Mezi stranami není sporné, že žalobkyně je vlastníkem pozemků, které sousedí s pozemky, na nichž je stavba (resp. změna stavby) realizována, a že jí tedy v řízení o dodatečném povolení stavby svědčilo postavení účastníka řízení dle § 109 písm. e) stavebního zákona. Z citovaných ustanovení stavebního zákona je patrné, že k účastenství ve stavebním řízení, respektive v řízení o dodatečném povolení stavby postačí, aby byl „soused“ dle § 109 písm. e) stavebního zákona potenciálně dotčen přímo na svých právech prováděním takové stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, č. 1787/2009 Sb. NSS). Není třeba, aby došlo ke skutečnému zásahu do práv takového účastníka. Postačí, není-li takový zásah realizací stavby vyloučen a pouze by k němu mohlo dojít. Oproti tomu § 114 odst. 1 stavebního zákona je koncipován poněkud jiným způsobem a je z něho patrné, že práva tam uvedená mohou využít pouze někteří účastníci, totiž pouze ti, kteří jsou přímo dotčeni na vlastnickém právu nebo právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídající věcnému břemenu k pozemku či stavbě. „K aktivní legitimaci pro podání tam uvedených námitek je tedy třeba nejen pouze potenciál zamýšlených změn stavby dotknout se práv účastníka, ale i skutečný dopad do jeho právní sféry tím, že tato práva skutečně budou dotčena. Při podání námitek musí takový účastník zároveň vymezit, v čem má spočívat dotčení jeho práv, a tedy skutečnost zakládající mu účastenství v řízení o námitkách. V rozsahu, v němž

námítky nesplňují uvedené požadavky, se k nim nepřihlíží.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2020, č. j. 2 As 333/2018 - 32).

30. Žalobkyně v žalobě uplatnila několik tvrzení formálně rozdělených do několika bodů. Tato tvrzení však v souhrnu představují žalobní bod jediný, směřující k tomu, že před vydáním rozhodnutí ve věci nebylo opatřeno řádné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Obdobná tvrzení žalobkyně uplatnila v rámci řízení před správními orgány. Je přitom zjevné, že uplatnění těchto námitek žalobkyně spojovala a spojuje se zásahem do svého vlastnického práva. Námitku, že dotčený orgán – orgán ochrany přírody – nevydal řádné závazné stanovisko, které by bylo podkladem pro rozhodnutí ve věci, tak nelze vnímat jako námitku, kterou by se žalobkyně pasovala do pozice dohlížitele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů či snad subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Proto dle názoru soudu žalobkyni věcná legitimace k uplatnění námitek směřujících k formě a obsahu tohoto podkladu rozhodnutí svědčí. V této souvislosti soud poukazuje rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který dovodil, že *„pokud při umístění stavby v území bude dotčeno právo vlastníka nemovitosti na příznivé životní prostředí, stane se tato třetí osoba účastníkem řízení podle § 34 stavebního zákona z roku 1976. Třetí osoba je tak v řízení o umístění stavby oprávněna namítat, že pro danou stavbu nebyl vydán souhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu, neboť změnou krajinného rázu může být dotčena na právu pokojně užívat svůj majetek, jehož součástí je i právo na to, aby poměry území, v němž se tento majetek nachází, byly změněny pouze v zákonných mezích a zákonným způsobem.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 - 191, č. 2479/2012 Sb. NSS). Byť byl tento závěr přijat ve vztahu k územnímu řízení vedenému dle již neplatného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006, lze jej nepochybně vztahovat i na věc nyní projednávanou. Věcnou žalobní legitimaci tedy žalobkyně nepostrádá.

Souhlas orgánu ochrany přírody

31. Předmětem sporu je tedy otázka, zda vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018 (odkazující na vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 24. 7. 2017) bylo dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalobkyně je názoru, že neopatření řádného závazného stanovisko k zásahu do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, představuje vadu řízení, která způsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, respektive jím aprobevaného rozhodnutí stavebního úřadu.
32. Dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny *„[k]rajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.“*
33. Dle § 12 odst. 2 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny *„[k] umísťování a povolování staveb, jakož i jiným činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.“*

34. Dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny „[k]rajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.“
35. Dle § 90 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny „[s]ouhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu jsou závazným stanoviskem podle správního řádu.“
36. Soud předně považuje za nezbytné uvést, že mezi stranami není sporu o tom, že dodatečně povolená stavba je realizována v nezastavěném území a nezastavitelných plochách. V rozhodnutí stavebního úřadu je konkrétně na str. 5 uvedeno, že „[p]odle platné a schválené územně plánovací dokumentace Obce N. (...) se předmětné pozemky parc. č. X, X, X nacházejí v nezastavěné ploše zemědělské – ZPF, která je v hlavním výkrese vyznačena světle zelenou barvou.“ Stavební úřad pak na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že stavbu oplocení, která je stavbou pro zemědělství, je možné dle § 18 odst. 5 stavebního zákona realizovat i v nezastavěném území obce. Uvedl dále též, že, „předmětné pozemky jsou v územním plánu součástí plochy zemědělské – ZPF určené k zemědělskému využití.“ Tato skutečnost je mezi stranami nesporná. V daném správním řízení tak nepřicházela v úvahu aplikace výjimky dle shora citovaného § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.
37. Zbývá tedy posoudit, zda byl k dodatečnému povolení stavby v dané věci souhlas orgánu ochrany přírody k zásahu do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, který je dle § 90 odst. 1 téhož zákona závazným stanoviskem dle správního řádu, skutečně nezbytný. Žalovaný je oproti žalobkyni názoru, že takovéto závazné stanovisko vydáno být nemuselo, neboť orgán ochrany přírody na základě vlastní úvahy vyhodnotil, že záměrem ke snížení nebo změně krajinného rázu nedojde. Souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody proto nebyl v daném případě nutný a postačilo „pouhé“ vyjádření dle § 154 správního řádu. S tímto názorem se však soud neztotožňuje.
38. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „[p]rávní názor, podle něhož orgán ochrany přírody vydává rozhodnutí ve správním řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pouze tehdy, pokud dospěje k závěru, že stavba nebo jiná činnost může snížit nebo změnit krajinný ráz, zatímco v situacích, kdy dospěje k závěru opačnému, žádné správní řízení nevede a rozhodnutí nevydává, neobstojí.“ K tomuto závěru došel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, č. 499/2005 Sb. NSS, a prolomil tak do té doby ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který před vydáním citovaného usnesení rozšířeného senátu judikoval, že souhlas k zásahu do krajinného rázu je nutné vydat pouze tehdy, pokud příslušný orgán dospěje k závěru, že by daná stavba mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, a že naopak v případech, kdy orgán ochrany přírody dospěje k závěru, že se o takovou stavbu nejedná, žádné správní řízení vést nemůže. Ve světle této překonané judikatury by v nyní projednávané věci mohlo tvrzení žalovaného o tom, že orgán ochrany přírody dospěl k závěru, že záměrem nedojde ke snížení či změně krajinného rázu, a že z toho důvodu souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nevydal, teoreticky obstat. Avšak – jak soud uvedl – tato judikatura je již řadu let obsoletní. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodování o udělení souhlasu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se skládá z posouzení dvou dílčích otázek: „za prvé, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti), a – pokud je

odpověď na tuto otázku kladná – za druhé, zda taková změna či snížení nevylučují zachování významných krajinných prvků. Posouzení druhé otázky tedy nevyhnutelně předpokládá předchozí posouzení otázky první.“ Dle rozšířeného senátu je neakceptovatelné, aby orgán ochrany přírody nejprve předběžně a mimo správní řízení posoudil, zda by posuzovanou činností mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, a podle toho buď zahájil správní řízení, nebo nikoliv. Kompetence orgánu ochrany přírody by tak byla nechána jeho vlastnímu a mimoprocesnímu posouzení, což zakládá riziko v právním státě nepřípustné libovůle.

39. Závěry přijaté rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení jsou dle názoru zdejšího soudu v nyní projednávané věci plně uplatnitelné, třebaže v mezidobě doznala změny úprava zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v tom, že souhlas dle § 12 odst. 2 tohoto zákona – je-li vydáván jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu – je závazným stanoviskem podle správního řádu (srov. § 90 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny). V takovém případě tedy orgán ochrany přírody nevydává rozhodnutí v samostatném správním řízení. Souhlas však musí mít náležitosti závazného stanoviska, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud uvedl, že pro závazná stanoviska je „*zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádával s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 - 150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Soud uvádí, že žalobkyně v žalobě citovala § 149 odst. 2 správního řádu, který od 1. 1. 2018 taxativně stanoví náležitosti závazného stanoviska, avšak vzhledem k přechodnému ustanovení zákona č. 225/2017 Sb. (srov. čl. XLII bod 1) se tato právní úprava v daném správním řízení nepoužila.
40. Vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 8. 1. 2018 ani vyjádření téhož orgánu ze dne 24. 7. 2017, která jsou ve správním spise založená jako podklady rozhodnutí ve věci, však rozhodně náležitosti závazného stanoviska vydaného dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nesplňují. Z vyjádření ani nevyplývá, že by se orgán ochrany přírody otázkou, zda stavba (respektive provedení změny oplocení) má potenciál krajinný ráz, tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti, snížit či změnit, vůbec zabýval. Přitom je dle názoru soudu patrné, že v daném případě nejde o situaci, kdy by zamýšlená stavba zjevně vůbec nemohla do krajinného rázu svojí povahou nebo umístěním zasáhnout. Pozemky se nacházejí – jak se zřetelně podává např. z fotografií pořízených v rámci místního šetření dne 8. 12. 2017 – v nezastavěném území v rozlehlé venkovské krajině mezi poli a lukami. Dle názoru soudu jde tedy o krajinu charakterizovanou krajinným rázem, a nelze proto tvrdit, že na právní vztahy související se stavbou zákon o ochraně přírody a krajiny vůbec nedopadá – tak tomu může být v případech, kdy je posuzovaná činnost realizována zejména v zastavěné centrální oblasti města, tedy ve vysoce urbanizovaném městském prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd., tedy v prostředí, které vůbec nemá znaky krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 - 65).

41. Soud proto v této souvislosti připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které „[s]ouhlas orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 12 odst. 2 věty první [zákona o ochraně přírody a krajiny] je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně.“ (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 21/2011 - 87). Tentýž soud současně dospěl k závěru, že absence souhlasu orgánu ochrany přírody s umístěním stavby, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, je pochybením mimořádně závažným, které překračuje intenzitu nutnou pro zrušení napadeného správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 5 As 31/2008 - 194).
42. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že stavební úřad, který ve věci rozhodl, aniž by podkladem pro jeho rozhodnutí bylo řádné závazné stanovisko dle § 12 odst. 2 orgánu ochrany přírody, porušil ustanovení o řízení takovým způsobem, který mohl mít zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí. Pochybil i žalovaný, který navzdory absenci tohoto podkladu rozhodnutí stavebního úřadu aproboval, přestože žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítala právě i nedostatečnost obsahu pouhých vyjádření orgánu ochrany přírody. Žalobkyně v této souvislosti namítá rovněž to, že došlo k porušení ustanovení správního řádu příkazujícího odvolacímu orgánu vyžádat od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal, potvrzení nebo změnu tohoto stanoviska. Soud však uvádí, že vzhledem k tomu, že žádné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ve věci podkladem rozhodnutí nebylo, nemohl žalovaný v tomto smyslu potvrzení či změnu ani vyžadovat. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že zjištěná vada v řízení mohla v důsledku vést i k porušení několika dalších zásad správního řízení, jako třeba zásady materiální pravdy, zásady ochrany veřejného zájmu či zásady předvídatelnosti. Vypořádávání těchto námitek by však vzhledem ke zjištěné vadě, která je sama o sobě dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, představovalo již jen akademickou a nadbytečnou úvahu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Soud zjistil, že žaloba je důvodná, neboť správní orgány rozhodly o dodatečném povolení stavby, aniž by podkladem jejich rozhodnutí bylo řádné závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Protože zjištěná vada řízení dopadá stejnou měrou i na rozhodnutí stavebního úřadu a nelze ji napravit v odvolacím řízení (neboť by tím byli účastníci připraveni o možnost instančního přezkumu řádně odůvodněného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny jeho nadřízeným orgánem), zrušil soud postupem dle § 78 odst. 3 rovněž toto rozhodnutí. Věc soud vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč. Tato částka sestává ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku této žalobě) a nákladů na zastoupení ve výši 12 342 Kč. Náklady na zastoupení tvoří odměna za tři účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a

§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada za daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 2 142 Kč, kterou je zástupce žalobkyně, jenž je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, povinen odvést (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Miloše Tuháčka ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 14. dubna 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu